

Zaliczka na prenumeratę roczną 400mk.

Ogłoszenia drobne za wiersz lub jego miejsce 25mk., za szpaltę 1000mk., za stronę 2000 mk.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA BIAŁOSTOCKIEGO.

Redakcja i Administracja: Białystok, Urząd Wojewódzki, Pałac Branickich.

Ogłoszenia, obwieszczenia, odezwy, zawiadomienia, komunikaty, uchwały, rozkazy, ect. et. władz cywilnych i wojsk. oraz instytucji społecznych i użyteczności publicznej przyjmuje się bez zastrzeżeń,—od osób prywatnych zaś tylko takie ogłoszenia, które wynikają ze stosunków tychże do wymienionych władz i instytucji, względnie o ile mają dobro lub interes ogółu na celu.

TREŚĆ:

Dział urzędowy

Odezwa Nadzwyczajnego Komisarza do Spraw Repatracji.

I. Przepisy organizacyjne. 1.

II. Okólniki Wojewody, oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim w sprawach:

A. Ogólno-administracyjnych i samorządowych 2. 3. 4.

B. Weterynaryjnych 5.

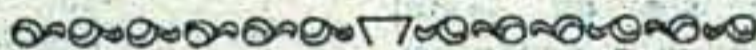
C. Obsadzania dróg publicznych 6.

III. Obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego 7. 8. 9.

IV. Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i okólników 10. 11. 12.

Dział Nieurzędowy

Rozkład jazdy i taryfa ruchu samochodowego między Szczuczynem, Grajewem i Łomżą.

Odezwa Nadzwyczajnego Komisarza do Spraw Repatracji.

Do Samorządów powiatowych i miejskich.

W czasie obecnym większość województw wschodniej części Państwa Polskiego walczy z ogromem klęski, jaka spadła na nie przez przyjęcie w granice Polski setek tysięcy wygłodniałych, obrabowanych i zarażonych epidemią repatrjantów. Wszędzie tworzą się tak komitety powiatowe i gminne w celu karmienia

zgodniałych, dania przytulku sierotom, i starcom oraz pomocy chorym a nawet dla uruchomienia warsztatów pracy. W ten sposób akcja rządowa zostaje wsparta działalnością samorządu i społeczeństwa. Te z województw wschodnich, które klęską wywołaną repatrjacją, nawiedzone są tylko częściowo, jako to wołyńskie, lubelskie, białostockie, walczą z przeciwnościami, jakie na nie spadły, własnymi siłami, ale nie mogą sprostać całemu ogromowi ciężarów; województwa: poleskie i nowogródzkie uginają się pod ciężarami całkowicie. Jedną wieś przy drugiej są siedliskiem choroby i śmierci z wycieńczenia Akcja pomocy rządowej nie jest w stanie dotrzeć do każdego zakątka i objąć całe obszary i tereny zniszczone, do których obecnie wracają masy

ludności, na zgłiszczą. Wrogowie Polski wyzyskują te trudności, ażeby wykazywać ludności że Polska nie chce się troszczyć o los tych, którzy do niej wracają i pozostawia ich własnemu straszemu losowi, pozwalając wymierać na własnym zagonie, jako bezdomnym chorym i wynędzniałym repatriantom. A są przecież w kraju województwa i liczne powiaty, których ludność nie zaznała wcale tego, co to są okropności pożogi wojennej i co to jest żniwo masowej śmierci, są powiaty, w których ludność przez cały czas wojny zbierała plony, hojnie wzbogacając żniwiarzy.

Na odezwę Komitetu Pomocy Jeńcom o składanie ofiar dla repatriantów, odpowiadały tylko pojedyncze powiaty. Znamiennem jest jednak, że odezwały się pierwsze powiaty: Sochaczewski i Iłżecki oraz złożyły hojną ofiarę, a wszak to powiaty, przez które przeszła groza wojny w 1914 i 1915 roku i dziś jeszcze są w powiecie Sochaczewskim wsie, w których ludność mieszka w norach ziemnych, inne zaś powiaty, w których żadnych nieszczęść nie było, zostały głuche na wezwanie o pomoc dla zgłodniałych i umierających.

We Francji każde miasto i gmina, które zniszczeń wojennych nie zaznały, podjęły się odbudowy jednego z miast, lub gminy, które zostały dotknięte zniszczeniem.

Pomoc repatriantom, to pomoc najbardziej nieszczęśliwym z pośród zniszczonych wojną, to zyskanie dla Polski wiernych Jej synów.

Zwracam się do Panów Wojewodów i Starostów wszystkich tych miejscowości w których los oszczędził ludziom okropności, jakie innym dały się srodze we znaki, ażeby uświadomili ludności i miarodajne czynniki samorządowe, iż koczowniczością, wypływającą z poczucia jedności Ojczyzny i warunków sły tejże Ojczyzny jest, by ci, których los oszczędza, nie poprzestawali na cieszeniu się z własnego, lepszego od innych stanu, lecz przyczyniali się skutecznie tym, dla których los stał się nieubłagany.

Jeżeli każdy powiat w Polsce, który nie zaznał strat wojennych da drogą uchwały samorządu powiatowego nie mniej, niż dał powiat Sochaczewski lub Iłżecki (zniszczony srodze przez wojnę—jeden milion, marek, drugi dwa miliony), to uzbiera się w kraju suma, która pozwoli powiatom na Kresach uginającym się pod ciężarem klęski, wywołanej repatriacją, przyjąć skutecznie z pomocą. Wyłączać się od takiej ofiary wobec Ojczyzny nie ma prawa żaden z powiatów, gdyż żaden nie wie, czy nie stanie się w innych okolicznościach ofiarą losu, w których do pomocy innych nie będzie musiał się uciekać.

Województwu Poleskiemu najsrożej dotkniętemu winny być w stanie dopomóc powiaty województw Warszawskiego i Łódzkiego; województwu Białostockiemu i Litwie Środkowej (Nowogródzkiemu), województwo Poznańskie i Pomorskie; województwu Wołyńskiemu, Małopolską, głównie Zachodnią; a województwu Lubelskiemu województwo Kieleckie. Plan ten w szczególności może ulec zmianie, idzie tu głównie o przeprowadzenie idei, żeby okolice nie zniszczone lub lepiej odbudowane dopomogły tym, które dziś są w nieszczęściu.

Przy tym planie tutaj nakreślonym mam na myśli pomoc ze strony organów samorządowych.

Akcję powyższą przeprowadzam przy czynnym współdziałaniu Departamentu Opieki Społecznej oraz Komitetu Pomocy Jeńcom i Repatriantom.

O ileby taki plan pomocy był skutecznym, Polska stwierdziłaby swoją jedność państwową w sposób namacalny a każdy powiat lub miasto, które się z tego planu wyłączy, będzie miało na swoim sumieniu życie setek ludzi w odpowiednim powiecie Polski, będzie się czuło winnym krwawienia się jednego z punktów na ciele naszej wspólnej Ojczyzny.

Dla tego też nie wątpię, iż nie znajdzie się ani jednego powiatu w Polsce i ani jednego miasta, któreby się dopuściło zaniedbania swego obowiązku względem najniezwyklejszych okolic wspólnej naszej Ojczyzny.

Ofiary powiatów, na skutek niniejszej mojej odezwy, proszę składać na ręce Komitetu Pomocy Jeńcom i Repatriantom pod przewodnictwem Marszałka Sejmu (Gmach Sejmu), konto 1560, magazyn: Krakowskie Przedmieście 60 w Warszawie, lub do dyspozycji mojej, jako Nadzwyczajnego Komisarza do Spraw Repatriacji, Królewska 23 w Warszawie,

Nadzwyczajny Komisarz

(—) Wł. Grabski.

I

Przepisy Organizacyjne

I

Komunikat Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 14 stycznia 1922 r. № Pr.-76 do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawie, oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie należytego redagowania i formy korespondencji.

W celu nadania korespondencji formy najbardziej przejrzystej, zechcą Panowie wydać do podwładnych urzędów do zastosowania następujące wskazówki:

- 1) Skróty nazw urzędów, władz i instytucji, jak np. E. U. Z. (Ekspozytura Urzędu Zbożowego), P. U. Z. (Państwowy Urząd Ziemniaczany) i t. p. dopuszczalne są w korespondencji wówczas jedynie, jeśli w odnośnym piśmie nazwa danego urzędu przytoczona była już raz uprzednio w całkowitym brzmieniu.
- 2) Podpisy urzędowe, w które zaopatrzona jest korespondencja służbowa, winny być bezwzględnie czytelne.

O ile podpis urzędnika, mimo powyższe pozostał nie czytelny, należy dodać poniżej oryginalnego podpisu wydrukowane na maszynie lub stempektem imię i nazwisko podpisującego.

- 3) Na końcu korespondencji, przesyłanej w kilku jednobrzmiących egzemplarzach do kil-

ku urzędów podawać należy rozdzielnik, które urzędy (i ewent. w ilu egzemplarzach) otrzymały dane pismo.

Warszawa: dn. 14 stycznia 1922 r.

Nr. Pr.—76.

Minister:

w. z. (—) *Dunikowski w. r.*

II.

Okólniki i komunikaty Wojewody, oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim.

A.

w sprawach ogólnoadministracyjnych i samorządowych

2.

Okólnik Nr. 24. Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie nieodpowiedniej korespondencji osób prywatnych z władzami i urzędami państwowymi.

Na skutek pisma Pana Prezydenta Ministrów z dnia 19 stycznia b. r. Nr. 24800 pr., podaje do wiadomości i zastosowania co następuje:

Niejednokrotnie zdarza się, że osoby prywatne w pismach, wnoszonych do władz i urzędów państwowych używają sposobu wyrażania się nieliczącego z godnością władzy lub urzędu, a nawet stanowiącego wprost obrazę dla danej władzy lub poszczególnych jej organów.

Wypadki takie świadczą o osłabieniu w społeczeństwie, a przynajmniej w niektórych jego sferach autorytetu władzy, tolerowanie zaś ich w przyszłości podkopać może w oczach społeczeństwa powagę urzędów państwowych, — a tem samem utrudnić spełnianie ciążących na nich obowiązków.

Ustawy karne, obowiązujące we wszystkich dzielnicach Rzeczypospolitej, zawierają postanowienia kwalifikujące tego rodzaju wystąpienia do władz i urzędów państwowych, jako karygodne i ścigane z urzędu. Art. 154 ustawy karnej, obowiązującej w b. zaborze rosyjskim, par. par. 185 i 196, ustawy karnej dla Rzeszy Niemieckiej, właściwej od 15/V—1871 dla Ziemi b. Dzielnicy Pruskiej, oraz par. par. 487 do 492, 496 powszechnej austriackiej ustawy karnej z dnia 27 maja 1851 r. Art. V ustawy z dnia 17 grudnia 1862 [Dz. U. P. austr. Nr. 3 z 1863 r.], obowiązujące na obszarze b. zaboru austriackiego dają gwarancje zabezpieczenia w sposób dostateczny autorytetu władzy przed uchybieniami jednostek.

Polecam przeto wydać urzędom podległym stosowne pouczenie oraz zarządzenie, by wszelkie w nieodpowiednim względnie obraźliwym tonie redagowane korespondencje osób prywatnych do władz skierowywano bezwzględnie do właściwych urzędów prokuratorskich dla ustawowego ścigania.

Obowiązkiem Urzędów Państwowych jest obrona ich powagi. Każde zwrócenie się do władzy lub urzędu państwowego o ile przekracza granice dozwolonej krytyki postępowania władz lub ubliża powadze urzędu, winno się spotkać bez względu na osobę i stanowisko społeczne ubliżającego z odpowiedzialną represją karną.

Warszawa, dn. 11 lutego 1922 r.

Nr. Pr. 836.

Minister:

w/z

(—) *Dunikowski w. r.*

3.

Okólnik Nr. 26 Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zapomóg na wpisy szkolne za dzieci funkcjonarjuszów państwowych, uczęszczające do szkół prywatnych.

Rada Ministrów postanowiła na posiedzeniu z dn. 23. stycznia r. b. przedłużyć na drugie półrocze roku szkolnego 1921/22. moc obowiązującą uchwały Rady Ministrów z dnia 20 października 1921 r. w przedmiocie pokrycia przez Skarb Państwa części wpisowego za dzieci niezamożnych funkcjonarjuszów państwowych, uczęszczające do prywatnych szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych.

Rada Ministrów uchwaliła ponadto, że do czasu podziału oficerów i równorzędnych na zawodowych i rezerwowych prawo do zapomóg na opłatę wpisowego (czesnego) za dzieci niezamożnych pracowników państwowych, pobierające naukę w prywatnych szkołach średnich ogólnokształcących i zawodowych, przysługuje wszystkim uprawnionym oficerom (równorzędnym) pozostającym w czynnej służbie z wyjątkiem tych, którzy jako urzędnicy państwowi otrzymują w myśl Ustawy z 11 lipca 1919 r. Dz. Ust. Nr. 59. różnicę między uposażeniem wojskowym i cywilnym, oraz tych, którzy jako urzędnicy samorządni pobierają oprócz uposażenia wojskowego w całości lub w części uposażenie cywilne. Wymienieni bowiem funkcjonariusze winni ubiegać się o zapomogę na wpisy w odnośnych instytucjach państwowych lub samorządowych. Stosunek petentów do władz państwowych ew. samorządowych winien być na podaniu przez władzę opinującą wyraźnie stwierdzony.

W wykonaniu powyższej uchwały Rady Ministrów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca wydać dalsze odpowiednie zarządzenia, zaznaczając równocześnie, że przy udzielaniu interesowanym funkcjonarjuszom cywilnym i wojskowym dotyczących zapomóg należy przestrzegać zasad ustalonych w tutejszem rozporządzeniu z dnia 7 listopada 1921 r. (okólnik Nr. 113) z tem, że podania o udzielenie zapomóg należy wnosić do dnia 15 marca 1922 r. L. 223/D. B. 17.

Za Ministra:

(—) *Dunikowski w. r.*

Okólnik Nr. 30 Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie przedłużenia kadencji rad miejskich i sejmików powiatowych.

W związku ze zbliżającym się ukończeniem trzechletniego okresu urzędowania rad miejskich, powstałych na podstawie dekretu o wyborach do rad miejskich z dnia 13 grudnia 1918 r. (Dz. Praw r. 1918, Nr. 20, poz. 58), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

W niedługim czasie spodziewane jest uchwalenie przez Sejm Ustawodawczy nowej ordynacji wyborczej dla miast. Z tego względu zarządzenie nowych wyborów do rad miejskich po upływie ich kadencji na podstawie powołanego dekretu o wyborach do rad miejskich nie jest wskazane, albowiem wkrótce będzie można i trzeba rozpisnąć wybory na podstawie nowej jednolitej dla całego Państwa ordynacji.

Zechce Pan Wojewoda przeto wydać zarządzenia, aby po upływie przewidzianego w dekrecie o wyborach do rad miejskich z dn. 13 grudnia 1918 r. (Dz. Praw r. 1919, Nr. 20 poz. 58), i w dekrecie o samorządzie miejskim z dn. 4 lutego 1919 r. (Dz. Praw r. 1919 r. Nr. 13 poz. 140) trzechletniego okresu urzędowania, rady miejskie nadal sprawowały swe czynności do czasu przeprowadzenia wyborów na podstawie nowej ordynacji wyborczej. Do tego czasu winny również urzędować na mocy art. 43 powołanego dekretu o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego 1919 r. obecnie magistraty.

Wreszcie w związku z powyższym i w związku z przedłużeniem okresu urzędowania rad gminnych (pismo Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 listopada Nr. S. Z. 2109) wyjaśni Pan Wojewoda że po upływie przewidzianego w dekrecie o tymczasowej ordynacji powiatowej z dnia 4 lutego 1919 r. (Dz. Praw r. 1919 Nr. 13, poz. 141) okresu urzędowania Sejmików powiatowych i Wydziałów powiatowych, zarówno Sejmiki, jak i Wydziały winny sprawować swe czynności, aż do dalszych zarządzeń Ministerstwa, które nastąpią po uchwaleniu przez Sejm Ustawodawczy ordynacji wyborczej dla gmin wiejskich i miejskich,

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych równocześnie wnosi projekt ustawy sejmowej o przedłużeniu kadencji ciał samorządowych do czasu uchwalenia przez Sejm nowych ordynacji.

Warszawa, dn. 13 lutego 1922 r.

Nr. S. M.-687.

M i n i s t e r:

(—) *Downarowicz w. r.*

B.

W sprawach weterynaryjnych

5.

Okólnik Nr. 8 Wojewody do Starostów w sprawie świadectw pochodzenia dla zwierząt domowych.

Z przedkładanych tu sprawozdań o dozorcze tar-

gowym, z dołączeniem licznych a nielegalnych świadectw pochodzenia na zwierzęta domowe, okazuje się, że sprawa oglądaczy i paszportów na zwierzęta nie została dotychczas uregulowana, gdyż na każdej targowicy fachowy dozór tejże zmuszony jest kwestjonować całe dziesiątki tych świadectw, mających stwierdzać pochodzenie i zdrowostan poszczególnych sztuk spędzonych na targi.

Wobec powyższego wzywam Panów ponownie, by dołożyli wszelkich starań i w tym kierunku zaprowadzili pożądany ład (w myśl obowiązujących przepisów) zaś winnych i opornych pociągali do odpowiedzialności sądowej.

Tylko prawidłowy bowiem obrót handlowy zwierzętami domowymi daje gwarancję co do zdrowostanu zwierząt i powstrzymuje rozwoj choroby epizootycznej na tej drodze.

Białystok, dn. 27 stycznia 1922 r.

L: 276/6—R. W.

Wojewoda:

(—) *Popielawski.*

C.

W sprawie obsadzania dróg publicznych.

6.

Okólnik Nr. 393 Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie bezpłatnego dostarczania sadzonek i palików z rozsadników i lasów państwowych dla obsadzenia dróg publicznych.

W wykonaniu rezolucji Sejmu Ustawodawczego Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 października 1921 r. uchwalonej łącznie z ustawą o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 89, poz. 656) zarządzam co następuje:

1. Sadzonki lub drzewa do wysadzania dróg publicznych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych i paliki do ich umocowania mogą być w miarę możliwości wydawane bezpłatnie z rozsadników i lasów państwowych, o ile drogi te przechodzą przez grunta państwowe. Gdzie lasy państwowe, przylegające do drogi publicznej nie mają odpowiedniego materiału sadzonkowego i palików, tam wydanie tych materiałów może być przekazane dalej położonym lasom państwowym; o ile odległość rozsadników i lasów państwowych od drogi publicznej jest tak wielka, że dostawa tych materiałów wiecej kosztowałaby, niż ich zakupienie w rozsadnikach i lasach prywatnych, wówczas sadzonki lub drzewka do wysadzania dróg i paliki nie mogą być wydawane z rozsadników i lasów państwowych.

2) Materiał drzewny, potrzebny do wysadzania dróg publicznych wojewódzkich, powiatowych i gminnych, przechodzących przez grunty prywatne, lub przylegających do nich, może być wydany bez żadnej za niego opłaty z rozsadników i lasów państwowych tylko

w razie, jeżeli fundusze samorządowe na budowę i utrzymanie dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych nie są zasilane przez zapomogi, udzielane ze Skarbu Państwa i niema w pobliżu lasu prywatnego, gromadzkiego, lub gminnego, z któregooby wydatek mógł być zaspokojnym.

3) Do czasu przejęcia dróg publicznych przez właściwe związki samorządowe stosownie do postanowień ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Ust. R. P. z 1921 r. № 6 poz. 32), sadzonki lub drzewka do wysadzania tych dróg oraz paliki mogą być wydawane z lasów państwowych bezpłatnie tylko na wezwanie właściwego zarządu drogowego bądź też urzędu lub instytucji, która zarząd ten obecnie wykonyuje.

4) W razie niemożności zaspokojenia całkowitego lub częściowego, zgłoszonego do nadleśnictwa, zapotrzebowania lub wydania, lub też w razie niemożności wydania materiału w oznaczonym terminie, nadleśniczy obowiązany będzie swą bezwzględną lub czasową odmowę dostatecznie uzasadnić, powiadamiając o tem właściwy zarząd drogowy, aby umożliwić mu wczesne zaspokojenie tych potrzeb gdzieindziej.

5) Na wydatek bezpłatny sadzonek, drzewek i palików nadleśniczy winien wystawić asygnację drukowaną, z właściwego asygnatarjusza wyciętą, z zachowaniem wszystkich tych formalności i przepisów, jakie są zawarte w art. 104—106 Instrukcji służbowej dla nadleśniczych (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 25 z 1919 r.) i art. 55—68 przepisów prowadzenia rachunkowości i kasowości w nadleśnictwach (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 10 z 1919 r.).

Dla usprawiedliwienia bezpłatnego wydatku sadzonek drzewek i palików, wezwanie właściwego zarządu drogowego powinno być dołączone do trzeciego egzemplarza (różowego) asygnacji, przesłanego w myśl art. 64 przepisów prowadzenia rachunkowości i kasowości w nadleśnictwach (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1919 r. № 10) do Zarządu Okręgowego Lasów Państwowych.

6) Personel nadleśnictwa obowiązany jest przekonywać się, czy wydana bezpłatnie sadzonka lub drzewka i paliki z rozsadników i lasów państwowych zostały użyte rzeczywiście tylko na cele właściwe i w razie stwierdzenia faktu użycia tych materiałów na cele inne, niż przeznaczone, powinny donieść o tem właściwemu zarządowi drogowemu, obliczyć wartość niewłaściwie zużytych materiałów i sprawę przedstawić do decyzji Zarządu Okręgowego Lasów Państwowych.

7) W tych wypadkach, w których powiatowy związek samorządowy nie ustanowił przy drogach gminnych, przechodzących przez grunty państwowe, lub przylegających do nich wolnego od uprawy pasa gruntu na szerokości 75 cm., stosownie do art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. Ust. Rz. P. № 89. poz. 656), obsadzenie dróg za rowami w myśl art. 18 ust. 3 powołanej ustawy jest obowiązkiem Państwa, jako właściciela gruntu przydrożnego, który posadzone drzewa utrzymuje i użytkuje. Wykonanie tego obowiązku leży w kompetencji Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych bądź też Urzędów Wojewódzkich, zależnie od tego, czy droga przechodzi przez las, czy też przez majątek państwowy rolny.

8) Przepisy niniejszego okólnika mają zastosowanie jedynie do dróg wojewódzkich powiatowych i gminnych.

Warszawa, dnia 31 grudnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

(—) w. z. Z. Chmielewski.

III.

Obwieszczenie Urzędu Wojewódzkiego

7.

Ogłoszenie w sprawie zgromadzeń.

W związku z okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 lutego r. b. Nr. BB. 806 w sprawie zwoływania zgromadzeń i zebrań Województwo niniejszem komunikuje, że należy odróżniać dwie kategorie zebrań i zgromadzeń: publiczne i niepubliczne. Zgromadzenie niepubliczne wolno urządzać bez zawiadomienia i zezwolenia władz jedynie w lokalach zamkniętych i o ile odpowiadają jednemu z następujących warunków: 1) Zgromadzenia lub posiedzenia rozmaitych legalnych stowarzyszeń i instytucji, organizacji i t. p. 2) Zebrania lub posiedzenia, których wszyscy uczestnicy znani są osobiście inicjatorom i przewodniczącym zebrań i są sformułowane w formie pisemnej zaproszenia.

Zgromadzenia publiczne rozróżniać należy odbywające się w lokalach zamkniętych i pod otwartym niebem.

Zgromadzenia I-ej kategorii odbywać się mogą po zawiadomieniu miejscowej władzy administracyjnej I-ej Instancji nie później niż na 48 godzin przed otwarciem zgromadzenia. W zawiadomieniu muszą być wskazane dwa nazwiska osób zwołujących zebranie i ich dokładne adresy oraz projektowany porządek dzienny. Władza administracyjna I-ej Instancji może zabronić odbycia zebrań, o ile zagraża ono bezpieczeństwu i porządkowi publicznemu. Zgromadzenie może się odbyć, o ile w terminie 24 godzin przed otwarciem zgromadzenia nie nastąpi odpowiedź odmowna. Zgromadzenia pod otwartym niebem mogą odbyć się jedynie po uprzednim zezwoleniu władzy administracyjnej I-ej Instancji. Podanie o takie zezwolenie powinno odpowiadać tym samym warunkom, co i podanie o zgromadzenie publiczne w lokalach zamkniętych. Władza administracyjna ma obowiązek udzielania odpowiedzi na tego rodzaju podanie w ciągu 48 godzin od chwili otrzymania. Zgromadzenia publiczne, oraz pochody i demonstracje są zupełnie nie dopuszczalne o pół kilometra od miejsca rzeczywistego pobytu Naczelnika Państwa. W teatrach, restauracjach, hotelach i t. p. zgromadzenia publiczne są dopuszczalne, o ile zgromadzenie w danym lokalu nie będzie trwało w czasie przedstawienia teatralnego, handlu i t. p., oraz o ile będzie pewność co do przerwania na czas zgromadzenia wyszynku napoi wysokich w miejscach, gdzie wyszynk jest normalnie dopuszczalny.

Zjazdy wszelkiego rodzaju odbywają się na tych samych zasadach co i zwykłe zgromadzenia, z tą jednak

różnicą, że rolę I-ej Instancji odgrywa ta najniższa władza administracyjna, której kompetencji podlega całkowicie teren, z którego uczestnicy zjazdu będą delegowani lub zebrani. To znaczy, że dla zjazdu, obejmującego terytorjum powiatu, władzą właściwą jest Starosta; dla terytorjum większego, niż powiat, ale niewykraczającego poza granicę danego Województwa — Wojewoda, i dla terytorjum, leżącego w granicach co najmniej dwóch województw — Minister Spraw Wewnętrznych.

Zgromadzenia sprawozdawcze posłów korzystają z absolutnej wolności bez zawiadamiania władzy administracyjnej. Na zebraniach takich mogą przemawiać jedynie posłowie. O ile zachodzą wypadki przemówień nie posłów, zgromadzenie może być rozwiązane.

Białystok, dn. 28 lutego 1922 r.

L: 1552/28-Pr.

W o j e w o d a:

(—) *Popielawski.*

8.

Ogłoszenie w sprawie rejestracji map.

Wszelkie zarządzenia władz wojskowych, dotyczące rejestracji map w prywatnych firmach zostały zniesione (Dziennik rozkazów Wojskowych Nr. 7 z dn. 21 lutego 1922 r., dekret 106.)

9.

Ogłoszenie w sprawie przyłączenia wsi Piecki w powiecie Ostrowskim do gminy Zaręby-Kościelne.

Reskryptem z dn. 21. II. 1922 r. L: S. M.—102/3 Województwo na prośbę zainteresowanych stron postanowiło wieś Hańkowo-Plecki wyłączyć ze składu gminy Orło i przyłączyć ją do gm. Zaręby-Kościelne, polecając wykonanie tego Wydziałowi Powiatowemu w Ostrowlu.

IV.

Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i o- kólników ogłoszonych.

10.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 7, poz. 51 Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dn. 20. XII. 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień Taryfy ogólnej na przewóz towarów zwłok i zwierząt.

54. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 4. I. 1922 r. o organizacji urzędów śledczych.

55. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 31. XII. 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości oraz Prezesem Cłownego Urzędu Ziemskiego w przedmiocie wykonania ustaw z 18 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 165) i z 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 513) w w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych.

Nr 8, poz. 56 Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dn. 24. I. 1922 r. w sprawie przedłużenia terminu ważności postanowienia o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i czesko słowackich.

57. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 31 XII. 1921 r. w przedmiocie ruchu samochodowego, motocyklowego i rowerowego przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej.

62. Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów z dn. 21. XII. 1921 r. w sprawie zaprowadzenia wymiany paczek z zagranicą.

Nr 10, poz. 65, Ustawa z dn. 10. I. 1922 r. w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskim, poleskim, i nowogródzkim, oraz w powiatach: białowieskim, białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim, i wołkowyskim województwa białostockiego.

67. Ustawa z dn. 24. I. 1922 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do udzielenia w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych państwowej gwarancji finansowej do sumy L. 2,000,000 dla zobowiązań, zaciągniętych przez organizacje rolniczo-handlowe na zakup za granicą środków produkcji rolnej.

68. Ustawa z dn. 27. I. 1922 r. w przedmiocie upoważnienia osób, uprawiających działki ziemi na cudzych gruntach na obszarze województwa: nowogródzkiego, poleskiego, i wołyńskiego, oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego, do czasowego użytkowania uprawianych przez nich gruntów i zajętych pomieszczeń.

70. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19. I. 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów normujących organizację sądownictwa i postępowanie sądowe cywilne w województwach: nowogródzkim, poleskim, i wołyńskim, oraz w powiatach: białowieskim, gro-

dzięńskim i wońkowskim województwa białostockiego.

78. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 23. I. 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów.
79. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 30. I. 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zwalczania wścieklizny u ludzi i zwierząt.
80. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 27. I. 1922 r. w przedmiocie wykonywania dozoru nad kotłami parowymi.
83. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dn. 2. I. 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministra Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drzewa budulcowego zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.
- № II, poz. 99. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dn. 15. I. 1922 r. w sprawie zmiany w przepisach kolejności przyjmowania ładunków nadawanych do wysyłania, oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.
- № 12, poz. 104. Ustawa z dn. 28. I. 1922 r. w przedmiocie częściowej zmiany ustawy z dn. 23. IV. 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 210)
106. Ustawa z dn. 17 lutego 1922 r. w przedmiocie częściowej zmiany ustawy o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej z dn. 16. XII. 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 1, poz. 1).
108. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 6. II. 1922 r. w przedmiocie statystyki stanu zatrudnienia w przemyśle.
- III. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 26. I. 1922 r. w przedmiocie formowania drożdży prasowanych krajowych i zagranicznych.
112. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 7. II. 1922 r. w sprawie przesunięcia terminów do składania wykazów z art. 48 oraz zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy z dn. 16. VII. 1920 r. o państwowym podatku majątkowym.
115. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dn. 22. II. 1922 r. o sposobie obliczania opłat za przewóz bagażu i przesyłek nadzwyczajnych na wąskotorowych kolejach państwowych okręgu Dyrekcji kolei państwowych w Wilnie.

W Monitorze Polskim.

(za Luty)

- № 26. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dn. 8. X. 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie statutu wzorowego dla spółek drogowych.
- № 29. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 2 I. 1922 r. w przedmiocie zastępczego ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej.
- № 32. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19. I. 1922 r. o sądownictwie doraźnym na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.
- № 36. Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemiami z dn. 11. I. 1922 r. w przedmiocie przewożenia zwłok.
- № 41. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 4. I. 1922 r. o organizacji urzędów śledczych.
- № 43. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i D. P. z dn. 31. XII. 1921 r. w przedmiocie wykonania ustaw: z 18. III. 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 165) i z 30. VII. 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 513) w przedmiocie wydzierżawienia niezagospodarowanych użytków rolnych.
- № 47. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 15. XII. 1921 r. w przedmiocie regulaminu nadzwyczajnego Komisarza do spraw repatrjacji.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

381. Okólnik (128) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 24. XI. 1921 r. do wszystkich Wojewódów (prócz Małopolski) w sprawie samochodów i pojazdów wojewódzkich (redukcja).
382. Okólnik (129) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 24. XI. 1921 r. do wszystkich Wojewódów (oprócz Małopolski) w sprawie redukcji taborów (środków lokomocji) i władz powiatowych i Instytucji.
383. Okólnik (131) Ministra Spraw Wewnętrznych

z dn. 27 XI 921 do wszystkich Wojewódów oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie uzupełnienia dodatków drożyznianych dla funkcjonariuszów państwowych, mających swą siedzibę służbową w miejscowościach zaliczonych do V klasy dodatku drożyznianego.

384. Okólnik (132) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 30. XI. 921 r. do wszystkich Wojewódów [za wyjątkiem Małopolski], Komisarza Rządu na m. stol. Warszawę, oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie wydawania pozwoleń na broń palną.
1. Okólnik (136) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 6. XII. 921 r. w sprawie ochrony znaków pomiarowych.
 2. Okólnik (138) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 10. XII. 921 r. w sprawie dostarczania blankietów pozwoleń na broń, pozwoleń na kupno broni i kart łowieckich.
 3. Okólnik (139) Ministra Spraw Wewnętrznych, z dn. 13. XII. 921 r. w sprawie zaprowadzenia inwentarza podług przepisów Najwyższej Izby Kontroli Państwa.
 4. Okólnik (140) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 13. XII. 921 r. w przedmiocie Instrukcyjnych w sprawie zmiany nazwisk.
 5. Okólnik (142) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 17. XII. 921 r. w sprawie samodzielnego podatku komunalnego od węgla.
 6. Okólnik (143) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 19 XII. 921 r. w sprawie przestrzegania przepisów obowiązujących w stosunku do przedstawicieli państw obcych.
 7. Okólnik (144) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 17; XII. 921 r. w sprawie niesprawnego funkcjonowania urzędów państwowych.
 8. Okólnik (145) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 21. XII. 921 r. w sprawie regulowania należności z r. 1921 z pozostałości kredytów w okresie ulgowym.
 9. Okólnik (146) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 21 XII. 921 r. w sprawie egzemplarzy obowiązkowych czasopism.
 10. Okólnik (147) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 21. XII. 921 r w sprawie przedkładania odpisów zawieranych umów Izbowi Kontroli Państwa.
 11. Okólnik (148) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 20. XII. 921 r. w sprawie awansu oficerów demobilizowanych.

Dział nieurzędowy.

Rozkład jazdy i taryfa ruchu samochodami, mającego być podjętym z końcem marca między Szczuczynem, Grajewem i Łomżą.

Samochód 1-szy Wychodzi z Grajewa o g. 4-ej z rana
Przychodzi do Łomży o g 7-ej z rana
Wychodzi z Łomży o g. 5-ej po południu.
Przychodzi do Grajewa o godz. 8-ej wieczór.

Samochód 2-gi Wychodzi ze Szczuczyna o g. 7-ej wieczór.
Przychodzi do Grajewa o g. 8-ej wieczór.
Wychodzi z Grajewa o g. 9-ej wieczór
Przychodzi do Szczuczyna o g. 10-ej wieczór.

Taryfa:

Pasażerska: w I-ej kl. od osoby po 40. mk. za 1 kl,
w II-ej kl. od osoby po 32 mk. za 1 kl. Towarowa: po 50 fen. od kilog. i kilomet.